

bindelse med visse andre Forhold. I Overensstemmelse hermed har jeg rigtignok ment, at vi ikke skulde have udsat Behandlingen et Par Dage og ikke her behøve at føre nogen Diskussion om, hvad Meningen i den Henseende er med Forslaget. Jeg har ment, at det i Forslaget fra Regeringen staar saa klart, som det kan udtrykkes, at Landbruget ikke hører ind under Loven; thi naar man siger, at „Arbejdet i Fabrikker eller saadanne Værksteder, hvor Arbejdet udføres paa fabrikmæssig Maade, samt i enhver anden Haandværks- eller Industri-virksomhed osv. bliver Genstand for Fabriktilsynet“, kan jeg ikke forstaa, hvorledes man kan nære Frygt for, at Landbruget kan komme med. Tilmed hedder det i andet Stykke af § 1, at „for bestemte Arter af Næringsvirksomheder uden for Landbrug, Havebrug og Skovbrug . . . kan det fastsættes osv.“ Og det samme ses af, at det skulde være „Næringsvirksomhed“, ikke Erhvervsvirksomhed, men under Næringsloven hørende Virksomheder, for hvilke der skulde kunne udstedes den oprindelige foreslaaede kongelige Anordning. Man er nu imidlertid i Ændringsforslaget gaaet til det, som jeg mener kunde være undgaaet, nemlig udtrykkelig at udtale, at Landbrugsvirksomhed er uden for Loven, derunder Mejerier, hvorved jeg forstaaer al den Mejeridrift, der staar i Forbindelse med Landbrugsvirksomhed. Hvis der i Kjøbenhavns Gader findes noget, der kaldes sig Mejeri, maa det behandles efter de nugældende Regler. Den paagældende næringsdrivende maa vistnok have Næringsadkomst og adskiller sig ogsaa herved fra Andels- og Fællesmejerier paa Landet. Nu har man villet udtrykke dette, at de skulde være fri, og saa er det det kedelige, at et æret Medlem af Udvalget kommer og siger, at nu er det først blevet rigtig utydeligt. Jeg tror nu ikke, at han har Ret; men det viser dog, at man burde have undladt at stille dette Ændringsforslag; det var virkelig forud tydeligt nok, at Landbrug ikke kommer ind under Loven, lige saa lidt efter den foreliggende Redaktion som efter Regeringens oprindelige Affattelse. I den store Erhvervs Statistik, der ledsagede Forslaget i Fjor og som statistisk Bureau havde udarbejdet, udelod jeg netop Mejerierne af den lange Række Virksomheder, der der omtales. Allerede deraf kunde det ses, at det ikke var Regeringens Mening, at de skulde medtages. Under den 13de Januar 1900, altsaa for 15 Maanedes siden, rettedes der en Skrivelse til Ministeriet fra Sakskøbing med Forespørg-

sel om, hvorvidt Andelsmejerier vilde komme ind under Loven, idet et Blad „Lolland-Falsters Folkeblad“ havde udtalt sig i den Retning og havde sagt, at det vilde blive til Hindring for Mælkens Forarbejdelse om Søndagen. Ministeriet svarede straks derpaa: „I Anledning af Deres Forespørgsel . . . skal det herved meddeles, at den fremsatte Forespørgsel maa besvares benægtende.“ — Der har altsaa fra Ministeriets Side ikke været nogen Vaklen; jeg har følt mig overbevist om, at hvis Mejerierne bleve inddragne under Loven, vilde de støde paa megen og vistnok ikke ganske uberettiget Modstand. Jeg kan derfor gerne slutte mig til Ændringsforslaget Nr. 1 i Dag, men jeg kan, som sagt, ikke se, at den udtrykkelige Undtagelse er nødvendig, lige saa lidt som der har været Trang til den i den nugældende Lov. Det andet Spørgsmaal, som jeg vil udtale mig lidt om, er det med Hensyn til de barslende Kvinder. Jeg har ikke noget at indvende mod den Redaktion, der nu er foreslaaet, og som jeg selv har været med til at fremsætte Forslag om. Jeg tror ikke, der er nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Ændringen Nr. 20, om jeg end ikke er sikker paa, at den Pligt, som Barnefaderen har efter Lov af 3die April 1900, ikke er af en anden Beskaffenhed end den Pligt, som han ved Ændringsforslaget faar i Henhold til Følgerne af et offentligt Forbud mod, at den paagældende maa arbejde. Jeg tror ikke, at de to Forhold ere ganske kongruente; men i og for sig er der maa-ske ikke noget at sige til, at den paagældende kommer til eventuelt at udrede sin Part, selv om jeg ikke mener, at Analogien er ganske indlysende. Og skulde det paa et senere Stadium vise sig, at man helst vil være fri for dette Tillæg, haaber jeg, at man ikke fra dette Ting vil rejse nogen Modstand derimod. Det forekommer i alt Fald mig at være en lidet betydende Bestemmelse. Hvad angaar de øvrige Ændringsforslag, kan jeg erklære mig enig med dem; de ere for en stor Del af redaktionel Beskaffenhed og i øvrigt fremsatte af mig selv. Jeg maa derimod endnu sige nogle Ord om § 11, 2det Stykke, som er et af de faa Punkter, hvor jeg har ønsket en Ændring, men hvor Udvalget ikke har ment at kunne gaa ind derpaa. Det er nemlig Reglen om, at „Børn og unge Mennesker under 18 Aar maa ikke benyttes til selvstændig at passe Dampkedler eller Maskiner, som ved Anordning ere betegnede som farlige, ej heller til at udføre Arbejder ved Maskiner, hvor der ud-